

[Rager.]

at ikke mere er anvendt, eller om Forholdene ikke har gjort det muligt. Det er ikke min Hensigt her at ville rette nogen Kritik, men jeg vil blot sige, at jeg maa gaa ud fra, at den Tid, der er gaaet, maa betragtes som en Læretid for Administrationen, og betone, at jeg føler mig overbevist om, at Rigsdagen — naar den nu stiller 35 Mill. Kr. til Raadighed for halvt saa lang Tid, som de tidligere 50 blev stillet til Raadighed for, og i et Lovforslag, der ikke som det tidligere omfatter Ungdomsarbejdsløsheden — forstaar det som et Krav om, at der, saa længe der er Arbejdsløshed, ogsaa af al Magt skal sættes Arbejde i Gang.

Jeg kan i og for sig godt være enig med det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen, naar han siger, at denne Lov sikkert vilde blive administreret bedre, hvis man i højere Grad gjorde Brug af ingeniørsagkyndigt Medarbejderskab. Jeg er sikker paa, at i denne Sal kan jeg faa Tilslutning hertil fra det ærede Medlem Hr. Peder Clausager, det ærede Medlem Hr. O. Kier, muligt det ærede Medlem Hr. Korsgaard og eventuelt ogsaa det ærede Medlem Hr. Christiani, men det nytter jo ikke, at vi seks, der hører til Kredsen, siger det. Vi skulde gerne vinde Gehør for det, vinde Gehør i Administrationen. Jeg vil altsaa gerne slutte op bag det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen og pege paa, at Folk ude fra det praktiske Liv i mange Tilfælde vilde være bedre egnede end de Mennesker, som er og ifølge Sagens Natur skal være kontoruddannede. Jeg tror, at Bedømmelsen af Sagerne vilde kunne foregaa hurtigere.

Jeg kunde fortælle en lille Solstraalehistorie i den Anledning. Det var saa langt tilbage som i 1931 eller 1932, da Arbejdsløsheden begyndte. Jeg erindrede da, at der engang var blevet udarbejdet Forslag til Regulering af Storaenovre i Jylland med Anlæg af et Vandkraftværk for Øje. Jeg fik fat i den Ingeniør, der havde udarbejdet det, laante hans Projekt og gik til daværende Socialminister Steincke og sagde til ham: Her er et Arbejde, og saa vidt jeg kan skønne, maa man kunne gøre det paa den Maade, at man straks sætter alt Jordarbejde i Gang, det kan gøres næsten uden maskinel Kraft — det var, da Arbejdsløsheden i sin Tid begyndte at tage til —, man maa kunne sætte disse Gravearbejder i Gang og saa slutte med en Betonmur paa det Sted, hvor man mener, at Vandfaldet skal ligge. Saa kan man altid, sagde jeg, naar der engang bliver Brug for det, sælge dette Vandfald. Enten kan Sta-

ten selv bygge en Kraftstation og udnytte Kraften, eller den kan sælges til et Fabriksanlæg. Socialministeren tog meget velvilligt imod Projektet og sagde, at det skulde gaa til et Udvalg, han havde nedsat paa det Tidspunkt. Naa, jeg rørte ikke mere ved Sagen, idet jeg tænkte: Nu er den inde i Administrationen! — Saa skete der det, at daværende Socialminister Steincke paa et vist Tidspunkt blev udnævnt til Justitsminister, og Dagen før han skiftede — det vidste han, skulde ske —, kom han til mig og sagde: De talte engang om den Sag og gav mig denne Skrivelse, her er Sagen, hvis De har Lyst til at se den. Og saa laa der inden i min ganske flade Skrivelse saadan en Bunke Aktstykker... der var rigtig nok forhørt i hele Egnen oppe omkring Holstebro og Herning: Elektricitetsværker, Amtmænd, Byrådsmedlemmer, Politimestre og alt, hvad der overhovedet fandtes af Personer, der kunde tænkes at udtale sig.

Men jeg maa sige, at da jeg var kommet et Stykke ned i Dyngen, opgav jeg det, og hvad Slutningen paa Historien dengang blev, ved jeg ikke. Der blev ikke gjort noget ved det, og det er maaske meget godt, for nu er det Arbejde jo i Gang. Men det er altsaa et Eksempel paa, hvorledes Papir og Høring, navnlig denne Høring, kan overdrives. Jeg gaar altsaa ud fra, at dette ikke vil ske nu, og det er netop, fordi jeg er sikker paa, at et saadant Tilfælde ikke vil forekomme under Administrationen af denne Lov, at jeg mener det rigtigt at fremdrage det her, for at det ogsaa skal høres af dem, som ellers ynder at „høre“ mange andre, før de træffer en Afgørelse.

Der er en Ting, som har megen Interesse i Spørgsmaalet om de Arbejder, der allerede er sat i Gang, og det er Spørgsmaalet om Arbejdslønnenes Forhold til de samlede Udgifter. Det vil sige, det egentlige Spørgsmaal er, hvad Udgifterne ud over Arbejdslønnen er gaaet til. I hvor høj Grad er Pengene brugt til Indkøb af danske Produkter, der igen er fremstillet ved Hjælp af dansk Arbejdsløn, og hvor meget har man maattet købe udefra? Derfor er de Opgørelser, vi har faaet, og paa Grundlag af hvilke vi skal bedømme Virkningerne, ikke helt tilfredsstillende, men naturligvis giver de en Oversigt over, hvor meget der er udbetalt i Arbejdsløn paa de Arbejdssteder, der har været etableret i Henhold til Loven. Men saa maa jeg sige, at jeg har lidt vanskeligt ved at acceptere som fyldestgørende de Oplysninger, som er givet os. I selve Lovforslaget findes der to Bilag, hvori der gives Oplysninger om de iværksatte Nødhjælps-